

«Hanna»

Norge er et land hvor alle mennesker blir behandlet bra, trodde Hanna.

Illustrasjonsbilde: Kvinne ved siden av en bil., Eier: Colourbox.

Mor var grei, men hun sleit seg ut, og døde for flere år siden. Faren min er fæl, og storebroren min akkurat maken. På skolen gjorde læreren narr av meg fordi jeg ikke hadde bøker, men vi hadde ikke penger til det. Far jobba ikke, og det mor fikk for å vaske hos andre var ikke nok. Jeg var veldig ung da far sendte meg ut på gata for å tjene penger. Jeg visste fra før hva prostitusjon handla om, det hadde jeg allerede lært av faren min. Mor var klar over det som skjedde, men hva skulle hun gjøre? Når hun sa han imot, fikk hun juling. Jeg hadde det vondt hjemme, og har ikke lyst til å snakke mer om familien min eller barndommen min.

Bakgrunn for prosjektet

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnenes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

Jeg gifta meg ung

Jeg lengta sånn etter å få en utdanning, men det finnes ingen organisasjoner som hjelper fattige mennesker i landet mitt. Alt jeg tenkte på var å komme meg hjemmefra. Det ble til at jeg gifta meg ung. Far hadde valgt ektemann for meg, likevel tenkte jeg at alt er bedre enn å fortsette å bo hjemme.

Alt jeg tenkte på var å komme meg hjemmefra.

Tre måneder etter bryllupet var det ut i prostitusjon igjen. Mannen min visste hva faren min hadde gjort med meg, og fortsatte på samme måte. Han kjøpte et hus og ba meg tjene pengene. Hvis jeg protesterte, slo han meg. Vi begynte å reise rundt i landet sammen, etter hvert dro vi til andre land også. Jeg var ung og vakker, og tjente mye penger. Han tok alt. Det må ha vært millioner.

Da jeg så hvordan mannen min var, begynte jeg å planlegge skilsmisse. Det tok meg flere år å få papirene. Jeg hadde en advokat som fast kunde, og en dag sa jeg at kona hans ville få vite hva han holdt på med hvis han ikke ordna skilsmisse for meg. Sånn fikk jeg endelig det jeg ville. Men jeg ble ikke kvitt mannen min fordi om jeg hadde dette papiret. Han bare lo av meg og sa jeg kunne putte papiret i do. Han ville ikke skilles, sa han, og uten han hadde jeg ikke en sjanse.

Barnet mitt var alltid med meg

Jeg må le når jeg tenker på hvor godtroende jeg var. Det tok flere år før jeg forstod at eksmannen min er mye dummere enn meg. Så mye av det han fortalte om verden har ingenting med virkeligheten å gjøre. Jeg kan ikke forandre fortida, jeg kan ikke ta bort alt det vonde, men det er godt å kunne se seg tilbake og le av og til.

Jeg ble gravid. I årenes løp hadde jeg tatt flere aborter, men jeg ville ikke det denne gangen. Jeg fikk viljen min, og fødte en frisk og nydelig datter. Barnet var alltid med meg når vi reiste rundt. Mens jeg var med kunder, satt mannen min barnevakt, alene eller med en venn som ofte reiste sammen med oss. De hadde alltid kontroll på hvor dattera mi var, for de visste at jeg ikke ville stikke av uten henne. Vi var over hele Europa, ofte med falske papirer. Av og til reiste jeg sammen med denne vennen av mannen min. En dag kom vi to til Oslo. Dette var et veldig bra land å selge sex i, sa han. Mannen min skulle komme etter. Imens skulle vi bo i leiligheten til en kontaktmann.

Stakk av i Oslo

Da vi kom dit var døra stengt. En kvinne fra landet mitt snakka til oss inne fra leiligheten. Hun kunne ikke lukke opp, sa hun. Han som ikke var hjemme hadde kanskje forbudt henne det. Han skulle komme om to dager, og imens var hun fange der inne, en kvinne som meg. Mannen jeg var sammen med var rasende. Jeg var utslitt, barnet mitt var sykt, gråt og hadde feber. Egentlig ville jeg også bare gråte.

“

Jeg var ung og vakker, og tjente mye penger. Han tok alt.

Jeg skulle bo på hotell i to dager fikk jeg beskjed om, barnet skulle han ta seg av. Han visste om et hotell i sentrum hvor ingen spør etter papirer. På vei dit begynte dattera mi å kaste opp, og mannen ble hysterisk, ropte og skrek om hvor forferdelig denne ungen var. Utenfor en butikk stoppa han bilen, og gikk ut for å kjøpe noe. Han må ha vært helt i ørska, for i alle de månedene vi hadde vært sammen, var jeg aldri ett minutt alene sammen med dattera mi. Bildøra var åpen. Jeg tok ungen på armen og gikk ut av bilen.

Rett i nærheten så jeg en kafé, jeg løp inn dit og spurte noen om veien til politiet. Det var desember, ungen min hadde ikke en gang sko på beina og jeg var helt ferdig, men vi kom oss til politistasjonen. Da jeg ringte på sa en kvinnestemme over callingen at det var stengt. «Vær så snill», sa jeg, «dette er krise, jeg er redd, jeg har et barn, og jeg vil bare snakke med politiet». «Du må gå et annet sted», sa hun, «dette er ikke rett kontor». Hun ga meg et kart gjennom dørsprekken. Jeg stoppa en taxi og sa «vær så snill, ta meg til politiet». Sjåføren var pakistansk, tror jeg, han var hyggelig og så hvordan jeg hadde det. På den neste politistasjonen forklarte jeg en politimann hvorfor jeg ikke hadde pass eller visum, og at jeg trengte hjelp. «Det er ikke hit du skal», sa politimannen. Jeg fikk et kart og ble sendt videre. Det var midt på natta, jeg var helt utkjørt og jeg begynte å bli sint. På den tredje politistasjonen ville ingen åpne døra. Jeg spurte drosjesjåføren om han kunne være så snill og bli med meg. Da kom jeg inn. En politimann sa jeg skulle bli der om natta, og neste morgen kunne jeg få snakke med noen. Han viste meg et rom uten ei ordentlig seng. Der var barnet mitt og jeg den natta.

Fikk plass på krisesenter

Dette var mitt møte med Norge som jeg trodde var et sivilisert land hvor alle mennesker ble behandla bra. Dagen etter ble vi sendt til et asylmottak. Der var det overfylt, og jeg møtte en mann fra hjemlandet som var nysgjerrig på hvem jeg var. Det var åpne dører overalt, og ingen kontroll. Jeg klarte ikke å slappe av. En dag fortalte jeg en av dem som jobber der litt av historia mi, og hun sa at dette ikke var riktig sted for meg. Så fikk jeg kontakt med ROSA, og plass på et krisesenter. Da vi kom dit seint om kvelden stod det ei utenlandsk kvinne i døra og ønska oss velkommen. Hun lagde mat, viste oss et rom, og sa med et smil at dette var vårt hjem, og at her var det ingen menn. Ungen min og jeg sov så godt! Jeg husker fremdeles den natta.

Jeg har opplevd mye vondt i møte med offentlige myndigheter i Norge.

Etterpå ble vi flytta rundt på flere krisesentre fordi politiet var redd jeg ville bli oppsøkt av mannen min eller han jeg kom til landet med. Jeg har hatt noen opplevelser jeg ikke trodde var mulige på krisesentre. På et av dem var det alt for mange folk, på et annet møtte jeg rasisme fra en som jobba der. Det var store forskjeller mellom kommunene også. I en by betalte de barnehageplass for ungen min, i en annen by gjorde de ikke det.

Barnevernet tok barnet mitt

Mye har skjedd siden. Nå har jeg papirer som gjør at jeg kan bli her. Jeg går på skole, har venner som støtter og respekterer meg, og de jeg traff på det første krisesentret har jeg fremdeles

kontakt med. Jeg har opplevd mye vondt i møte med offentlige myndigheter i Norge. Det verste er at barnevernet har tatt fra meg barnet mitt. Å tenke på at jeg kanskje mister ungen min for godt skjærer meg i hjertet. Jeg skal gjøre alt jeg kan for å få henne tilbake. Jeg er en fighter som ikke gir meg, og jeg har ikke mista håpet.

Se også

- [«Monica»](#)
- [«Mona»](#)
- [«Laila»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

PROSTITUSJON OG MENNESKEHANDEL

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.